

Michal Horáček

Textař, žurnalista a podnikatel Michal Horáček se narodil 23. 7. 1952 v Praze. Po maturitě absolvoval stáž na Macalester College v USA. V roce 1974 byl vyloučen po osmi semestrech ze studia na Fakultě žurnalistiky UK. Vysokoškolské studium si doplnil po roce 1989. V roce 1977 zahajuje dráhu žurnalisty, stává se korespondentem časopisů v Austrálii, Velké Británii a USA. V roce 1982 začal psát texty k písním. Výrazně se prosadil spoluprací s Petrem Hapkou, Hanou Hegerovou či Michaelem Kocábem. V roce 1986 se stal redaktorem Mladého světa. Začátkem devadesátých let zakládá spolu se třemi kolegy akciovou společnost Fortuna. OSA je zastupován od roku 1984, členem se stal roku 1992.

text: LUKÁŠ PAULŮ

foto: ROMAN ČERNÝ (úvodní foto) a archiv Michala Horáčka

// Jaká cesta vás vedla k profesi textaře?

Nejdůležitější asi byla doba, kdy jsem vyrůstal. A v mém případě to byl čas Boba Dylana, Leonarda Cohena a Paula Simona, u nás velká éra Semaforu.

Chodit do Semaforu, to pro mne byl sváteční, doslova ne-obyčejný zážitek. Ve škole, novinách, televizi se řešila komunistická dogmatika, třídně rozdělený svět a třídní boj, přátelství se Sovětským svazem na věčné časy, zatímco Suchý se Šlitrem ve svém tingl-tanglu zpívali o rudých studentských uších a o prámínku vlasů a o jiných, pro život mnohem pravdivějších a neskonale více vzrušujících věcech. Nikdo mě o tom nemusel poučovat: sám jsem viděl, jak písně dokážou oslovit, jak inspirovat.

A protože jsem se učil anglicky, dostaly se ke mně i písně Dylanovy; taky oslovoval a nedalo se popřít, že mluvil hlasem své generace a že ten hlas byl nejméně stejně silný jako bývaly hlasy básníků a spisovatelů, kteří oslovovali

předchozí pokolení. I já jsem snil o tom, že budu lidi oslovovat.

// Semafor, to ale byla hlavně šedesátá léta.

To ano. Prošel jsem po ruské okupaci různými životními peripetiemi, ale touhu psát, inspirovanou Semaforem, Dylanem a pak i dalšími, jsem neztrácel. Ani přesvědčení, že písně pro to budou tím nejvhodnějším prostředkem. Nechtěl jsem se ovšem ani pokoušet své texty nějak uplatňovat. Uvědomoval jsem si, že je neovládám, přinejmenším neovládám na takové úrovni, kterou jsem si sám představoval. Musel jsem jich – započatých nebo i dokončených – vyhodit stovky. Psal jsem na hotové melodie... vzpomínám, že jsem si udělal třeba celé album Krise Kristoffersona... ale i bez hudby – s nadějí, že až se jednou zadaří, někdo to třeba hudbou doprovodí. Bylo to dost bláhové, protože na rozdíl od Slovenska se v českých zemích na text téměř nekomponovalo.

// Nějakým řízením osudu mě hned nevymetl, jako vymetal podobné „talenty“, ale hned v těch dveřích si jeden text přečetl a pozval mě dál.

// A přece jste se jednoho dne dostal k tomu, kdo na text skládal – k Petru Hapkoví.

Už předtím jsem udělal nějakou práci se Zdeňkem Rytířem, který sice byl textařem, ale toužil být skladatelem. Vzešly z toho písně pro Petra Spáleného a Michala Tučného. Ačkoli už mi bylo třicet let, byly to pořád juvenilie, nicméně některé mám vcelku rád dodnes – třeba Starýho psa novým kouskům nenaučíš. I Petr Spálený nějaké mé texty zhudebnil a dal na elpíčko; o čtvrt století později jsem jednu z nich – Rytíř odjel do pohádky – dal na jeden z výběrů.

Setkání s Petrem Hapkou ovšem bylo zásadní. Docela obvykle jsem ty svoje texty, které jsem považoval za zdařilé, dal do desek a šel zazvonit u jeho dveří. To bylo 6. ledna 1984. Nějakým řízením osudu mě hned nevymetl, jako vymetal podobné „talenty“, ale hned v těch dveřích si jeden text přečetl a pozval mě dál. Už toho večera jsme vlastně začali spolupracovat.

// Proč jste šel právě za Petrem Hapkou?

Hlavně proto, že jsem znal a obdivoval jeho hudbu. Měl dlouholetého tvůrčího partnera v Petru Radovi, ale ten mu emigroval do Austrálie a dovedu si představit, že komunikace v před-internetovém věku docela vážla. Pak

dělal něco i s Rytířem, ale to byl nemlich takový bohém jako on, takže zažili spoustu veselých příhod, ale písní z toho moc nevzešlo. Když jeden z nich naznačil, že by se mělo něco dělat, ten druhý ho označil za „úředníka“, zkrátka za nedostatečného bohéma. Petr se ovšem tehdy hodně věnoval filmové hudbě a některé z jeho skladeb byly, aspoň pro mne, doslova úžasné.

Moje štěstí bylo, že Hapka nechtěl nic iniciovat. Jako svou hudbou rozvíjel téma a náladu určitého filmu, měl sklon dělat to i s texty. Proto na rozdíl od většiny ostatních mé přání, aby texty byly první a hudba je pak doprovázela a rozvíjela, vítal.

// Jako jedněm z mála autorů u nás se vám, s Petrem Hapkou, podařilo vtisknout veřejnosti podstatnou informaci. A sice, že se nejedná o písničky například Hany Hegerové, Karla Gotta nebo Richarda Müllera, ale o skladby Hapky a Horáčka.

Taková byla má ambice od samého počátku. Nikdy jsem nechtěl dělat písně někomu „na míru“, prostě zohledňovat nějakou osobu a ze zřejmých důvodů tomu pak něco obětovat. Vždycky jsem trval na tom, že má intence není intencí uměleckého řemeslníka, nýbrž umělce. Tedy člověka, který chce něco sdělit, předat vzkaz, inspirovat, a nikoli hlavně potěšit, pohladit. Jako prvotní iniciátor takového vzkazu jsem – ve vší úctě – považoval interprety za spolupracovníky, kteří ten vzkaz pochopí nebo vycítí a něco k němu přidají.

Byla to šťastná okolnost, že Hapka s tím souzněl. Už delší čas si přál napsat něco ucelenějšího – ne, jako doposud, sem tam nějakou písničku – pro Hanu Hegerovou. Nic lepšího jsem si nepřál a nemohl přát ani já; Hana Hegerová byla ztělesněním „písní o něčem“, charismatická a naprosto neobyčejná zpěvačka, vrchol toho, co v Československu představovalo snahu o interpretaci zhudebněné, tedy specifické poezie. Otázkou bylo jen to, jestli ona kývne na spolupráci se mnou, o němž v životě neslyšela.

// Zřejmě kúvla.

Ano. Bylo to její přijetí takové... orientálně ceremoniální... tohle ona umí. Rozhodující ovšem bylo, že mě doporučil Petr Hapka. Haně neunikly všechny ty jeho nesčetné slabosti, ale ani jeho zásadní přednost – a to ta, že je to v podstatě génius.

// Není to trochu nadužívané slovo?

Určitě je a souhlasím, že by se s ním mělo šetřit. Proto je taky v souvislosti s žádným jiným ze svých spolupracovníků, ačkoli to vesměs byli a jsou mimořádně talentovaní lidé, nepoužívám. Ale Hapka je přece jen něco extra. Už tím, že si nevšímá žádných mód a trendů, že je vždycky sám sebou. Výrazné rukopisy – takové, že jejich tvorbu poznáte takřka na první pohled nebo poslech – mají jen velmi zvláštní tvůrci. Van Gogha, Špálu nebo Cohena taky rozeznáte s jistotou a rychle... Každopádně, v Hapkovi spatřovala cosi zvláštního i Hana Hegerová. Proto mu leccos odpouštěla, dokonce si ji jako jeden z mála a možná jediný směl lehce dobírat. Tak naprosto si v umělecké tvorbě vzájemně věří dodnes. Je v tom cosi až dojemného.

// Tak vzniklo první společné album H+H – Potměšilý host.

Byl to docela dlouhý proces a měl všelijaké peripetie. Výsledkem nicméně bylo album, které získalo všechny ceny. Album roku, Píseň roku. A Hana Hegerová byla tehdy Zpěvačkou roku. Když se dostalo na pulty, šli jsme je všichni tři podepisovat do supraphonského krámku na Václavském náměstí. Nacházelo se na rohu pasáže a tou pasáží se táhla fronta. Dál a dál až do Vodičkovy ulice a končila u Hlavní pošty. Nic takového jsem samozřejmě nikdy předtím, ale ani nikdy potom nezažil. Hana Hegerová ovšem už zažila leccos a nepochyboval jsem, že ten zájem patří především jí. Přesto jsem si něco z něho bral i pro sebe... byl to doslova meteorický úkaz: ze suterénu rovnou na střechu nejvyšší věže.

A přesto už tehdy jsem s těmi texty pro Potměšilého hosta už zakrátko nebyl zrovna spokojený. Album bylo přece jen šité někomu, jakkoli zajímavému, na míru – snažil jsem se příběhy pro něj hledat, místo aby pramenily ve mně samy. Hledal jsem aspoň autentické příběhy ze svého okolí a v mnohém mě inspirovala má babička, které v době, kdy mě spoluvychovala, bylo zhruba tolik, co teď Haně Hegerové. Přinejmenším píseň Vůně je o mé babičce... A Jinde zas o mém tátovi. Ale, říkal jsem si: příště to musí být lepší.

// Myslíte, že bylo?

Ano, myslím. Následující album, V Penziónu Svět, už mělo všechny parametry, které jsem si vytyčil. Psali jsme s Hapkou písně, které žádného interpreta nepředpokládaly, a proto ani nezohledňovaly. Psali jsme si pro sebe – s úmyslem najít vhodné interprety až nakonec.

// Jak jste je hledali?

No... usilovně. A v nečekaných vodách. Kdo tehdy v Praze znal vytáhlého kluka ze Slovenska, který se jmenoval Richard Müller? A kdo předpokládal, že Slovák bude zpívat česky? Kdo by řekl, že rocker na vrcholu svých vzpurných let se dokáže proměnit v šansoniéra tak, jak se to povedlo Michaelu Kocábovi? A kdo by řekl, že zpívat bude i ten, kdo předtím vůbec nezpíval, tedy sám skladatel, Petr Hapka? Sám jsem mu to řekl, protože jeho zpěv na demo-sním-

// Moje štěstí bylo, že Hapka nechtěl nic iniciovat. Proto na rozdíl od většiny ostatních mé přání, aby texty byly první a hudba je pak doprovázela a rozvíjela, vítal.

// Psali jsme si pro sebe – s úmyslem najít vhodné interprety až nakonec.

cích byl doslova senzační. Album V Penziónu svět proto znamenalo něco nejen zásadně nového, dosud neslýchaný tvůrčí koncept, ale potvrdilo i to, že zvolená cesta má pro nás smysl, že se jí chceme ubírat.

// Všechny vaše další alba ten koncept do- držely. Ale Penzión Svět přesto zůstal tím nejocetňovanějším.

Ve skutečném životě tomu tak bývá – moc pěkně o tom mluví William Somerset Maugham – že nějaký autor vytvoří dílo, vůči němuž se všechna další porovnávají, nejednou s povzdechem: to první bylo lepší než ta další. Nemusí to být nutně pravda. Třeba Marquezův román Sto roků samoty je velkolepý, ale je možné, že kdyby dřív napsal Lásku za časů cholery, patřila by pozice toho nejzásadnějšího díla jí. A tak podobně. Osobně si myslím, že naše nejlepší album je Strážce plamene z roku tuším 2006. Není tak drzé a tak atraktivní jako Penzión a nejsou v něm rozhořčené výkřiky typu Buřty, pivo, nenávisť. Ale domnívám se, že je hlubší. Každopádně mi ještě nikdo nevysvětlil, proč píseň Rozeznávám z Penziónu by měla být v něčem lepší než třeba Dívám se, dívám z Citové investice nebo Děkuvzdání. Samozřejmě že každý vnímá umělecké dílo po svém a může mu přisuzovat jakékoli významy a hodnoty po libosti. Ale tohle právo si vyhrazuji i pro sebe, a tak říkám, že nejraději ze všech alb H+H mám Strážce plamene.

// Nespolupracoval jste ovšem jenom s Petrem Hapkou.

Tak jako jsem hledal tematickou i formální pestrost ve vlastním psaní, hledal jsem ji i u skladatelů, kteří má slova měli zhudebnit a posunout dál. Všeljaké pokusy vyzněly do ztracena, nicméně jeden byl vážně skvělý: spolupráce s Jardou Svobodou, leadrem skupiny Traband.

// Byla práce s Trabandem o hodně jiná než s Petrem Hapkou?

Byla v něčem složitější, protože sám Jarda je znamenitý textař a má na texty vyhraněnější názory než Petr. Na druhé straně je to sečtělý, hledající, po morálním smyslu fenoménů se neustále tázající člověk; jeden z těch, kteří

možná nechodí pravidelně do kostela, ale po mém soudu je to skutečně věřící člověk. Věř v ideje, v ty démodé ideje jako je třeba pravda... Myslím, že jeho vlastní písně jako Sára nebo Lano, co k nebi nás poutá patří k tomu nejlepšímu, co v českém prostředí za poslední čtvrtstoletí vzniklo. Snad se zadařilo i našemu společnému dílu, albu Tak to chodí, ačkoli se prodalo jen nějakých osm tisíc cédéček, asi desetkrát méně, než kolik se prodávalo těch se značkou H+H. Cenil jsem si Jardovy ochoty zkoušet nevyzkoušené, například jedna píseň je zhudebněním jmen a příjmení – Abraham a Sára vybírají deset spravedlivých v okrese Sodom-Východ se to myslím jmenuje – a žádný jiný text tam není. Přesto si myslím, že patří k nejlepším věcem, na kterých jsem se kdy podílel.

// I s Trabandem jste hledali interprety?

Ano, v tomhle smyslu to album navazovalo na koncept H+H. Ale Jarda si dal hodně dobrý pozor, aby neskládal a la Hapka, aby zůstal věrný svému vidění a slyšení. Nejradši mám z toho projektu píseň Praha. Když album vyšlo, zavolał mi Jarek Nohavica a říkal, že jednoho dne udělá album, kde bude zpívat písně jiných autorů, a že si tu Prahu zamlouvá, tu že tam chce. Určitě to udělá zajímavě – je to píseň nezaměstnaného člověka z Frýdku-Místku, který jede „za lepším“ do Prahy, ale moc se mu nechce – nicméně výborně to dělá i František Segrado, kterého jsme s Jardou pro, řekněme, písně o něčem, objevili. Pravda je, že svému publiku byl Franta známý už dlouho, ale v tomhle žánru se představil prvně. Od té doby je na každém mém projektu a věřím, že i bude.

Kromě Franty byla velkým úlovkem i slovenská herečka Szidi Tobias, rovněž „můj člověk“ od té doby napořád.

// Jak se vám s tak různorodými zpěváky během všech těch projektů vlastně pracovalo?

Různě. Nebývá to vždycky snadné a do samotného tvůrčího procesu nejednou vstupují různé vnější okolnosti – abych to řekl tak nějak... kulantně. Kdybych nebyl kulantní, musel bych říci, že je to jeden trohl vedle druhého, prostě osobnosti přinejmenším nevyzpytatelné. Ale

nebudu si na to stěžovat, je to denní chleba producenta. Raději řeknu, že všechny ty potíže, stesky, bolesti, fantasmagorie a nároky bohatě vyváží to, že se píseň povede tak, jak jsem si to představoval, případně ještě líp.

A různorodí, jak říkáte, ti lidé skutečně byli, jsou a budou. Richard Müller, Hana Hegerová, Michael Kocáb, Dan Landa, Lucka Bílá, Jana Kirschner, Lenka Nová, Vojta Dyk, Honza Maxián, Karel Dobrý, Jan Sklenář, Karel Gott, Jarek Nohavica, Lucia Šoralová, Ondřej Ruml, Jiří Suchý, Bára Basiková, Szidi Tobias, Jan Spálený, Jarda Traband a k tomu třeba Magdalena Kožená. Jen výčet těch jmen – a mohlo by jich tu být třikrát tolik – je současně výčtem velmi různých žánrů a přístupů k hudbě a ke zpívanému textu. Ať jsem pracoval s jakýmkoli skladatelem, vždycky jsme napřed napsali píseň a pak hledali jejího interpreta; vzhledem k tomu, že písně byly různé, museli být různí i ti zpěváci.

// Ale to vám nestačilo, chtěl jste to pořádně horké...

... a tak jsem se jednoho dne obrátil od převážně známých interpretačních osobností,

které mohou být určitou zárukou aspoň nějakého zájmu posluchačů, k těm záměrně neznámým, nebo nepříliš známým. Položil jsem si otázku, zda moje věci nemohou interpretovat i zpěváci a zpěvačky, jejichž tváře se neobjevují ani v barevných časopisech, ani na obrazkách a o jejichž hlasy v rozhledech ani nezavádíte. Mediální proslulost o talentu nemusí průkazně vypovídat, co si budeme povídat. A co když se někde ve stínech provinčních klubů pohybují lidé, kteří prostě jen potřebují příležitost ukázat se v silnějším světle? A co když je to naopak výhoda, že hlas je neopoulouchaný a výraz dosud neznámý, co když to těm mým zhudebněným příběhům spíš pomůže?

// A co jste zjistil?

Asi to, že nic není jednoduché. Lidé, kteří na pódii nezaujali, velmi často nezaujali právem, protože prostě nejsou schopni zaujmout. Tedy nastolit komunikaci, jeden z prvních výměrů a smyslů umění. Slyšel jsem mnoho takových. A pokaždé mi to bylo líto, protože pokaždé jsem přicházel s nadějí, že najdu dalšího Segrada nebo Szidi Tobias.

// Kdybych nebyl kulantní, musel bych říci, že je to jeden troli vedle druhého, prostě osobnosti přinejmenším nevyzpytatelné

// Chci, aby to bylo nové nejen pro posluchače, ale hlavně pro mne. Aby to byla cesta nezmapovaným územím, aby to bylo dobrodružné.

// Tedy zklamání?

Někdy... často... ale zaplať Pán Bůh ne vždycky. Talent je vzácný, proto i setkání s ním je vzácné a člověk nesmí lámat hůl předčasně. Našel jsem Terezu Nekudovou, Natálku Kocábovou, Hanu Robinson, Věru Nerušilovou, Lenku Novou, znovuobjevil Nadu Válovou... a další zpěvačky, které pak nazpívaly písně alba *Ohrožený druh*.

// A to, na rozdíl od *Tak to chodí*, si koupilo hodně lidí.

Sám jsem si to neuměl a dosud neumím vysvětlit. Poprvé jsem nespolečně spolupracoval s jediným výrazným autorem, ale sám jsem si vybral skladatele – znovu Jardu Svobodu nebo Ivana Hlase – případně česky otextoval třeba v Česku málo známou skladbu Paola Conteho. Zpěvačky byly vesměs neznámé... A přesto právě tohle album dosáhlo té výjimečně vzácné distinkce, které podle mě mělo dosáhnout spíš *Tak to chodí*: dostalo výroční cenu jak za nejprodávanější CD, tak jako Album roku. Říkal jsem si: možná právě tohle publikum vycítilo – že už je unavené hlasy třeba oblíbenými, nicméně až příliš dobře známými. Že uvítá něco zgruntu nového.

// Co novějšího už chcete dělat dál?

To je přesně ta klíčová otázka, kterou si kladu před započítím práce na jakémkoli projektu, přesněji řečeno před jeho vysníváním. Chci, aby to bylo nové nejen pro posluchače, ale hlavně pro mne. Aby to byla cesta nezmapovaným územím, aby to bylo dobrodružné.

// Takže co?

No... před několika lety jsem si řekl, že jsem sice napsal stovky písňových textů, ale žádné básně. Jistěže i písňový text musí mít svou poetiku, ale ta je přece jen jiného výměru než ta, co se objeví zprostředkovaná jen černými písmeny na bílém papíře. Nohavica mi často říká: „Musíš v tom mít luft.“ Myslí tím, že na rozdíl od slov vytištěné básně je ke slovům písně obtížné se vracet, plynou spolu s hudbou. Aby to posluchač stačil vnímat, musí k tomu dostat prostor, prostě ten luft. Přiznávám, že zrovna s tím jsem měl vždycky potíže, ale Jarkovo přesvědčení beru vážně.

Každopádně jsem se obrátil k básním, a to rovnou k tomu formálně dost možná nejnáročnějšímu žánru – k villonským baladám. Pomohlo mi, že jsem měl trénink textaře, že jsem tedy byl zvyklý zohledňovat sevřenou a náročnou formu. Text je ovšem z povahy věci sylabotónický, zatímco rýmovaná báseň může být jen sylabická – tedy nezabývá se dlouhými či krátkými tóny, správně umístěnými vokály, ale jen rozvržením slabik.

Tak vznikla básnická sbírka *Český kalendář*, věnovaná proměňám roku i proměňám našich nálad. Vyšla v květnu. Ale ještě dřív, než přišla na knihkupecké pulty, myslel jsem znovu na písně.

// Nějaký nový projekt?

Jak se to vezme. Tahle villonská balada vypadá jako hodně obtížný žánr pro zhudebnění. Na druhé straně jsem si říkal, že trubadúři balady nepřednášeli, že je zpívali, a tak to možné být musí.

Ale kdo by to měl zhudebnět? Rozhodl jsem se, že tentokrát, namísto neznámých interpretů, oslovím neznámé skladatele.

// Když byli neznámí, jak jste je poznal?

Dal jsem texty svých balad na web a vyzval kohokoli, kdo se na to cítí, aby je doprovodil

hudbou. Neprovázela to valná reklama, ale stalo se, že ta zhudebnění mi v empétrojkách začala přicházet. Po necelých třech letech jich bylo přes tisíce.

// To jste je všechny poslechl?

Jasně. Každou několikrát. Abych si byl u každé kompozice jistý, že se k ní chci vracet.

// Vrátil jste se?

Tu a tam. Je to stejné jako s interpretačním talentem. Jsou lidé povolání, a těch je vcelku mnoho. Jsou i vyvolení, těch je málo. Přesto se jich našlo dost na to, abychom mohli připravit nahrávání ve studiu. Přispěli skladatelé známí včetně Hapky a písničkářů známých z klubové scény, jako třeba Petr Linhart nebo Josef Fojta nebo Katarína Koščová a Zuzana Homolová ze Slovenska. Hlavně ovšem ti naprosto neznámí: občanským povoláním třeba montéři, jejichž skladbu dosud nikdo nenatočil, nenazpíval. Kdo kdy slyšel o lidech jako Hynek Koloničný, Wendel Dreiseitl, Arnaud Matthieu? Věřím, že po albu Český kalendář o nich slyšet bude.

Mimochodem, jestliže tu v Autor in mluvím jako autor pro autory, možná bych mohl odkázat na link, kde se balady, které dosud zhudebněné nejsou, dají najít. Je to www.kudykam.net, rubrika Příležitost pro autory. Každý, kdo něco složí a pošle, je víc než vítaný.

// Všechno to budou zhudebněné balady?

Ano, všechno. Ta rigidní forma, těch věčně stejně rozvržených 28 řádků textu, může ukázat, jak se dá tentýž materiál použít svérázně, osobitě, prostě pokaždé jinak. Mě to tedy překvapilo... nota bene, když těch písní bude přes třicet, takže Český kalendář vyjde jako dvojalbum.

// Kdy?

Až to bude hotové. Na každém albu pracuji léta... tohle bude moje výroční, desáté. Tak si na něm dám extra záležet.

// Ty písně jsou ovšem ke slyšení už teď. Některé máte na YouTube a pak je tu i Švandovo divadlo.

Ano. Od začátku roku jsou balady součástí inscenovaného koncertu, který je pokaždé jiný. Režuruje to umělecký šéf Švandova divadla Dodo Gombár, hraje se každou třetí neděli v měsíci. Pro nás slouží i jako laboratoř: jak ty písně fungují, vnímají-li je nikoli jenom naši kamarádi, ale obecenstvo, které nemusí být zdvořilé. Pokaždé je to jinak, než jsem si myslel. Pokaždé je to dobrodružství.

// V létě vám bylo šedesát. Nechystáte se trochu zpomalit?

Naopak, chystám se zrychlit. Čas se krátí a chci toho stihnout ještě hodně.

// Výpravy do exotických krajín?

Taky. Ale o tom se tady šířit nechci, až dost často o tom mluvím pro časopisy, které nezajímá autorství, tvorba...

// V tom případě asi neodmítnete říci něco o OSA. Členem už jste několik desetiletí....

OSA je profesní organizace. Chrání zájmy těch, kteří si ji zřídili. Ochrana těch zájmů samozřejmě naráží na jiné zájmy jiných lidí. Kdyby nenarážela, nebylo by potřeba ji zřizovat. Legitimní zájmy autorů je však nutné hájit – kromě mnoha jiných důvodů už jen proto, že po praktickém zhroucení trhu s hudebními nosiči jsou prostředky získávané OSA často těmi jedinými, které autoři za svou práci obdrží. Určitě lze diskutovat o tom, jakou poměrnou část z vybraných peněz si má samotný OSA ponechávat na svůj provoz, ale taková diskuse plně náleží zastupovaným autorům. Vím, že mají možnost se k tomu, jakož i k jiným záležitostem, naprosto svobodně vyjadřovat.

Sečteno: OSA tím, že je schopen provozování autorsky chráněných děl monitorovat a zpeněžovat, přispívá i k tomu, aby autoři mohli tvořit další díla. A svou činností se mnohem efektivněji nežli planými úvahami staví za to, že i duševní vlastnictví je vlastnictví a musí být respektováno.

V dnešní době mají zastupovaní autoři zájem na tom, aby OSA byl výkonnou organizací, více než kdy jindy. Kvůli sobě i všem kolegům proto OSA přeju jen to nejlepší. /

// Sečteno: OSA tím, že je schopen provozování autorsky chráněných děl monitorovat a zpeněžovat, přispívá i k tomu, aby autoři mohli tvořit další díla.

